

SLADKÝ ŽIVOT

Jane Porterová
Úkol pro
Popelku

JANE PORTEROVÁ

ÚKOL PRO POPELKU

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

tak co, jaký byl? A jaký bude? Neodpustím si tu nejobvyklejší otázku na přelomu roků... Jenže co dělat, když žijeme v turbulentní době, kdy se vše neustále mění? Máme za sebou druhý rok boje s nepříjemnou a nebezpečnou chorobou, a protože tyhle řádky píšu několik týdnů před koncem roku, netuším, co se ještě může stát.

Takže jenom: držme si navzájem palce, aby ten příští rok byl lepší!

*Z knížek, které si můžete přečíst v edicích *Sladký život* a *Sladký život Duo*, bych chtěl upozornit na dvě. Příběh Princovo tajné pokušení volně navazuje na Noc plnou ohně, která vyšla v březnu. Dozvíme se v ní více o osudech mladých žen z jednoho zapadlého sicilského městečka. A kniha nazvaná Smlouva s Italem je zase druhý díl trilogie o rodině Brunettiových. Minulý měsíc jí předcházela povídka Software pro lásku, příští měsíc vše završí Chybička v plánu.*

Takže už víme, že ani na přelomu let 2021 a 2022 nepřijdeme o tolik oblíbené příběhy na pokračování. Už teď Vám prozradím, že v únoru a v březnu mám pro Vás připravený další dvoudílný příběh.

A že by Vás zajímalo, o čem bude...? Přece o lásce!

S láskou

Váš Harlequin

Jane Porterová

ÚKOL PRO POPELKU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Christmas Contract for His Cinderella

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Jane Porter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7691-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7692-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7693-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ve skladišti v zadním prostoru pátého patra obchodního domu Bernard's hledala Monet Wildeová šaty pro zákaznici. Byla si jistá, že byly odeslané švadleně k úpravám, avšak tam zjevně nikdy nedorazily. Začínala si téměř zoufat, když za ní přikvačila jedna z prodavaček a sdělila jí, že na ni čeká jakýsi pán. Dodala, že se sice chová poněkud odměřeně, ale rozhodně není tak protivný jako soptící paní Wilkersonová, která neustále opakuje, že nechápe, jak dceřiny svatební šaty mohly prostě jen tak zmizet.

Monet vzdychla a zastrčila si do úhledného drdolu uvolněnou kadeř. Byla oblečená snad až zbytečně stroze, avšak jako manažerka svatebního oddělení musela vzbuzovat důstojnost a respekt. „Řekl alespoň, co chce?“ zeptala se a na nástěnných hodinách zkontrolovala čas. Patnáct minut do zavření. Pouhých patnáct minut na nalezení velmi drahých šatů pro rozlíčenou nevěstinu matku.

„Ano. Chce vás. A zná vás jménem.“

Monet tušila další průšvih. „Hlavně mi neříkejte, že se jedná o další ztracené šaty.“

„To nevím. Ptal se jen po vás.“

Monet se zachmuřila. Dnešního dne měla pořádnou honičku. Blížily se Vánoce a navíc byl víkend. Zákazníci se nahrnuli do obchodního domu hned, jak se v devět ráno otevřel. Fronty byly nekonečné.

Jako by se každý na poslední chvíli rozhodl mít svatbu právě o Vánocích nebo na Nový rok. Monet celý den obvolávala designéry, další obchodní domy a švadleny, aby vyzvěděla, kdo z nich je v tak krátkém termínu dostupný. Zjišťovala, jestli by se stihly upravit už hotové modely a vyřizovala ještě snad milion dalších věcí a pořád nebyla hotová.

„Pověděl, jak se jmenuje?“ zeptala se prodavačky.

„Marcus Oberto, nebo tak něco. Je to Ital.“

Monet ztuhla. To jméno velice dobře znala, i když správně znělo Marcu Uberto. Navíc to nebyl Ital, nýbrž Sicilan.

„Snažila jsem se mu vysvětlit, že máte moc práce,“ dodala dívka. „Ale tvrdil, že klidně počká. Prý nemusíte spěchat.“

Monet tomu nevěřila. Marcu nesnášel čekání.

Vrtalo jí hlavou, co tu dělá a proč přišel.

Rostla v ní úzkost. Neviděla Marcua celých osm let a naposledy s ním mluvila před třemi roky. Marně přemýšlela, co by asi tak mohl chtít.

„Mám mu něco vyřídit?“ vyptávala se dívka s rozpustilým úsměvem. „Je vážně hrozně sexy... Mně se totiž Italové šíleně líbí! Vám ne?“

Jenže on je Sicilan, opravila dívku v duchu Monet.

„Díky,“ odpověděla, „ale vyřídím to sama. Můžete však za mě zavolat paní Wilkersonové a vyřídit jí, že se jí ráno ozveme hned, jakmile budeme vědět, kam se šaty poděly.“

„A budeme to vědět?“ opáčila prodavačka se svraštělým obočím.

Monet raději nedomýšlela, co by se stalo, kdyby to nezjistili. „Nic jiného nám nezbývá,“ odušila pevným hlasem a odhodlaně vykročila ze skladu čelit Marcuovi.

Spatřila ho hned, jakmile vyšla zpoza šedivého závěsu. Stál uprostřed mramorové podlahy a nad ním

byla pouze skleněná kopule. Páté patro, patřící nevěstám, vynikalo vzdušností a otevřeným prostorem.

Na první pohled vypadal jako velice bohatý aristokrat. Byl vysoký, měl široká ramena a vyhlížel sebevědomě a důstojně. Černý oblek, šitý na míru, byl doplněný sněhobílou košilí a jasně modrou vázankou, jejíž barva zvýrazňovala Marcuvy pronikavé modré oči. Lesklé černé vlasy, které před osmi lety nosil dlouhé, měl nyní úhledně ostříhané nakrátko a sčesané dozadu. Na hranaté čelisti byl vidět stín temného strniště.

Monet vyschlo v ústech a rozbušilo se jí srdce. Pohled na něj v ní vyvolal rozporuplné vzpomínky. Marcu ji naštěstí zatím nezahlédl, takže se mohla dát do pořádku.

Hlavně klid, nabádala se tiše. To dáš...

„Marcu,“ oslovila ho klidně, když k němu došla. „Co tě sem přivádí? Chtěl bys někomu koupit dárek? S čím ti můžu pomoci?“

Monet. Marcuem proběhla vlna vzrušení. Ten hlas by poznal mezi tisíci. Ani hluboký, ani vysoký, zato něžný a velmi vřelý. Přesně vystihoval povahu nositelky.

Otočil se k ní. Čekal drobnou, usměvavou a skromnou dívku s upřímnými světle hnědými očima – takovou, jak ji znal z Palerma. Před ním však stála štíhlá žena s rezervovaným pohledem a plnými rty, na nichž bylo patrné, že nemají příliš důvodů k úsměvu. Vlasy měla stažené dozadu a v usedlých tvídových levandulově šedých šatech se sakem téže barvy vypadala starší než na pouhých šestadvacet.

„Ahoj, Monet,“ řekl a políbil ji na obě tváře.

Monet od něj poodstoupila hned, jakmile dokončil uvítání. „Marcu,“ pronesla chladně.

Bylo zřejmé, že není nadšená, že ho vidí. Marcu jí to nezazlival.

„Přišel jsem v osobní záležitosti,“ sdělil jí stejně chladně. „Doufal jsem, že když se stavím těsně před koncem pracovní doby, budu tě moci někam pozvat a v klidu si o tom s tebou promluvit.“

Monet se zatvářila ještě nepřístupněji. Marcu kdy-si dovedl číst každou její myšlenku. Teď to však už nebylo možné.

„Obchodní dům se skutečně brzy zavírá,“ konstatovala Monet upjatě, „ale já tu bohužel ještě musím zůstat – nejméně hodinu. Během pracovní doby jsem nestihla všechno dokončit. Musím ještě vyřídit nějaké objednávky a najít jedny šaty. Snad někdy příště, až zase přijedeš do Londýna... Ale doporučuju, abys mi dal dopředu vědět.“

„Když jsem byl v Londýně naposledy, odmítla ses se mnou setkat.“

„Nevyšlo to časově, pokud si dobře vzpomínám.“

„Nevzpomínáš si dobře, Monet,“ upozornil ji Marcu a pohlédl jí přímo do očí. „Tentokrát se však odbýt nenechám. Klidně na tebe počkám.“

„Po zavření tu smí zůstat pouze personál.“

„Tak počkám dole v autě.“ Marcu se rozhlédl kolem po štíhlých stříbrných vánočních stromcích a elegantních ozdobách. „Skutečně ti to zabere celou hodinu? Všichni kromě tebe už odešli.“

„Jenže já jsem manažerka. Jsem za všechno zodpovědná. Pokud se něco nestihne, musím se o to postarat.“ Monet se Marcuovi dívala neohroženě do tváře. „Snad po mně nechceš, abych ti tu vykládala, jaké mám pracovní povinnosti? To by tě jistě nudilo, věř mi.“

„Vůbec mě nepřekvapuje, že jsi to byla ty, kdo ráno obchodní dům otevíral a teď ho bude i zavírat,“ poznamenal Marcu.

„Dnešek byl výjimečný. A navíc máme nedostatek personálu.“ Monet se zarazila. „Jak vůbec víš, že jsem ráno otevírala?“

„Protože jsem tu byl. Měla jsi však hodně práce, takže jsem raději odešel. Vrátil jsem se po pár hodinách a situace nebyla o nic lepší. Nakonec jsem tedy přišel až teď, před zavírací dobou.“

Monet na něj celou dobu upírala pronikavý pohled. Výraz tváře však zachovávala profesionálně neutrální, jako by mluvila se zákazníkem. „Stalo se něco?“

„Žádná tragédie, žádná nehoda,“ odvětil Marcu.

„Pak tedy nechápu, proč jsi tady.“

„Potřebuju tvou pomoc.“

„Proč právě mou?“ podivila se Monet.

„Možná si vzpomínáš, že mi dlužíš laskavost. Nastal čas ji splatit.“

Marcu viděl, jak se Monet z očí vytratil všechen žár. Opět je měla ledově chladné. Připadalo mu dokonce, že zadržela dech. „Mám moc práce, Marcu. Dnes se mi to nehodí.“

Marcu ukázal na dvě černá sametová křesla pod pódiem hned vedle trojice vysokých rámovaných zrcadel. „Což si o tom promluvit hned?“

Monet na okamžik zaváhala, pak přikývla. „Dobře. Promluvme si tedy.“ Vydala se k jednomu z křesel, usadila se do něj a úhledně zkřížila nohy.

Její srdce tlouklo jako šílené. Dívala se, jak si Marcu pomalu sedá. V trojici zrcadel ho viděla ze všech možných úhlů. Nejdřív si rozepnul knoflíky saka, poté se elegantně usadil. Neopomněl si přitom upravit manžety košile.

Monet si uvědomovala, že tohle je její působiště. Přesto se v Markově přítomnosti cítila jako outsider – jako by nebyla manažerkou celého oddělení, ale jen si na ni hrála. Vybavila si dobu, kdy jako malá holka bydlela v paláci Uberto a byla existenčně závislá na Marcuově otci. Nenáviděla to a stejně tak

velmi nelibě nesla, že jí Marcu připomněl, že mu něco dluží.

Před osmi lety jí Marcu koupil letenku do Londýna a rovněž poskytl půjčku, čímž jí umožnil únik ze složité životní situace. Musel vědět, že kvůli tomu bude mít nepříjemnosti, ale přesto to udělal. Monet tak navždy opustila Palermo, kde žila rodina Ubertových i její matka, jež byla milenkou Marcuova otce.

Marcu ji zavezl na letiště a při loučení ji upozornil, že až nastane čas, ukáže se a bude ji žádat, aby mu jeho laskavost oplatila. Monet byla tak zoufalá, že nad tím příliš nepřemýšlela. Teď ten den tedy konečně nastal.

„Potřebuju, aby ses na pár týdnů postarala o moje tři děti,“ sdělil jí Marcu a natáhl před sebe dlouhé nohy. „Vím, že jsi kdysi byla chůva. A s mým bratrem a sestrami jsi to vždycky dobře uměla.“

Monet se jakékoliv zmínce o šlechtické rodině Ubertových vyhýbala jako čert kříži. Jejich palác byl v Palermu jedním z nejstarších a rozhodně byl ze všech nejluxusnější, a přesto Marcu žádal právě ji, aby v Londýně nechala všechno stát a pomohla mu s dětmi.

Monet se krátce nadechla a soucitně se usmála. „Moc ráda bych ti pomohla, ale nemůžu. Jsou skoro Vánoce, obchodní dům je plný lidí. Nejvyšší tržby za celý rok jsou v této době... Navíc se musím postarat o své klienty. Spousta nevěst bude mít svatbu právě na Vánoce a na Nový rok.“

„Já se zase musím postarat o své děti.“

„To plně chápu, ale prostě to nejde. A pak, silně pochybuju, že bych dostala volno.“

„Tak dej prostě výpověď.“

„To nemůžu. Svou práci mám ráda a tohle místo jsem si plně zasloužila. Nebylo jednoduché ho získat.“

„Potřebuju tě.“

„Ne, ty nepotřebuješ mě, ty potřebuješ chůvu.“

Najmi si nějakou profesionálku. Na trhu je plno agentur, které ti rády někoho vhodného doporučí. Věnují se i náročným klientům, kteří...“

„Jenže já své děti jen tak někomu svěřit nehodlám. Tobě však věřím.“

Monet se necítila nikterak poctěná. I kdyby mohla, Marcuvu žádost by odmítla. Nerozloučili se v dobrém. Ano, pomohl jí odjet z Palerma, jenomže důvodem k jejímu náhlému odchodu nebyl nikdo jiný než on sám. Zlomil její osmnáctileté srdce a sebevědomí jí pošramotil tak, že ho do pořádku dávala celá léta.

„Těší mě, že mi tak důvěřuješ,“ odušila klidně, „ale v tuto dobu prostě nemůžu odjet. Jsem zodpovědná za celé svatební oddělení.“

„Dlužíš mi laskavost.“

„*Marcu.*“

Marcu na ni upřel pohled. Říkat nic nemusel. Oba věděli, na čem se před osmi lety závazně dohodli. Jak šel čas, Monet stále víc doufala, že ke splnění slibu nikdy nedojde. Že na něj Marcu zapomněl. Že to nemyslel vážně. Nakonec ho z hlavy pustila i ona.

„Teď na to není vhodná doba,“ zamumlala ochraptěle.

„Pro mě je,“ opáčil Marcu. „Jinak bych tu nebyl.“

Monet se odvrátila a vyhlédla ven z velkého trojkřídlého okna, které dominovalo decentní eleganci svatebního oddělení. Všimla si, že kolem něj prolétlo několik sněhových vloček.

„Slibuju, že promluvím s majitelem Charlesem Bernardem,“ dodal Marcu. „Docela dobře ho znám. Jsem si jistý, že ti místo podrží, než se vrátíš. A pokud ne, pomůžu ti najít jiné. Ale až v lednu, po svatbě.“

Po svatbě?

Monet se vrátila pohledem k Marcuovi. Zmínka o svatbě ji zaujala. Marcu se upřeně díval modrýma očima do jejích hnědých a Monet na chvíli posedla

touha stulit se mu do náruče a zcela mu patřit. Jako by jí znovu bylo osmnáct. Hned se však vzpamatovala. Připomněla si, že je už o osm let starší, vybudovala si kariéru a Marcu ji jako muž absolutně nezajímá.

„Nějak ti nerozumím... Po jaké svatbě?“

„Po mé.“ Marcu zaváhal, avšak vzápětí pokračoval. „Asi se ti nedoneslo, že má žena zemřela krátce poté, co se narodil náš nejmladší.“

„To je mi líto,“ odvětila Monet a upírala přitom pohled na uzel Marcovy modré vázanky. Stropní světlo na jejím hedvábí vytvářelo zajímavé odlesky a stíny. Byla si jistá, že i kravata byla ušitá na zakázku. Marcu vypadal dokonale. Dokonalý oděv, dokonalá postava, dokonalá tvář. Monet trvalo hodně dlouho, než se přes něj přenesla. Kdysi se jí šíleně líbil. Dala by kdovíco za to, kdyby mu směla patřit. A dnes?

„Potřebuju pomoci jen do svatby, pak to už nebude zapotřebí,“ pokračoval Marcu. „Bude to jen na čtyři týdny, maximálně na pět, pokud se během té doby vynoří něco nečekaného.“

Monet se to vůbec nezamlouvalo. Pracovat pro Marcua měsíc nebo i víc, zatímco bude chystat svatbu? „Je to i včetně líbánek?“ zeptala se suše.

Marcu pokrčil rameny. „V půlce ledna mám konferenci v Singapuru. Záleží jen na Vittorii, jestli ji bude chtít začlenit do naší svatební cesty.“

Monet se zděsila, ale řekla si, že to nakonec není její věc. Nemínila se do ničeho plést. „Lituju, ale vážně nemůžu. Peníze za letenku jsem ti vrátila a půjčku taky, dokonce i s úroky, čímž jsem dluh vyrovnala.“

„Dluh možná, ale laskavost ne,“ namítl Marcu.

„To je snad to samé.“

„Ne, není. Z finančního hlediska mi sice už nic nedlužíš, ale zapomínáš na jinou věc. Když jsi tak rychle opustila palác, postavila jsi mě do hodně nepříjemné situace. Nerozloučila ses s matkou, mým

otcem, bratrem ani s mými sestrami. Jak jsem jim měl tvůj náhlý odjezd vysvětlit? Přesto jsem to zvládl. Zato nezvládám teď a potřebuju tvou pomoc.“

Monet si říkala, že by se s Marcuem mohla hádat celou věčnost, ale věděla, že to nemá smysl. Marcu byl umíněný a silný jak fyzicky, tak psychicky. Napadlo ji, že právě to ji na něm nejspíš přitahovalo. Vychovala ji matka, která nedovedla vytvořit domov a navíc byla velmi lehkomyšlná. Rozhodnutí měnila každou chvíli. Marcu byl její pravý opak. Vždycky si zachovával chladnou hlavu, byl opatrný a zodpovědný. Než dospěl k jakémukoliv rozhodnutí, všechno si vždy pečlivě promyslel.

Ze svého racionálního chování vybočil pouze jednou – když ji jednou v noci políbil a začal se s ní milovat. Jakmile však zjistil, že Monet ještě nikoho neměla, okamžitě se nazlobeně stáhl. Monet tak náhlá změna chování vyděsila. Nejdřív vášnivý a smyslný, posléze odměřený a chladný.

Palermo opustila o čtrnáct hodin později a jako zavazadlo si vzala pouze malý batoh s nejnutnějším obléčením. Matku vydržoval Marcuův otec a ani Monet neměla v té době vlastní příjem. Dárky, které dostala od jeho otce, samozřejmě nechala v paláci.

Odlétala s pocitem, že všechno špatné nechává za sebou, avšak jakmile přistála v Londýně, začalo se jí nepředstavitelně stýskat. Chyběl jí rušný palácový život, Marcuovi sourozenci a především samotný Marcu.

První rok v Londýně byl nejhorší. Monet dlouho nedokázala zapomenout na Marcuovy horoucí polibky a doteky, často se jí o nich zdálo. Tehdy se cítila plná radosti a života. Jako by v ní Marcu zapálil věčný oheň... Jeho ledové odmítnutí v ní pak zanechalo ránu, která se odmítala zahojit. Nechápala, proč ji nakonec odstrčil.

Zkoušela na Sicílii zapomenout skrz práci. Zaháněla myšlenky na rodinu Ubertových, ale stále se jí vracely vzpomínky na děti. Byly její jediná rodina.

Otec, kterého do té doby viděla pouze párkrát v životě, ji představil rodině, která přes letní prázdniny nutně potřebovala chůvu. Monet si vedla tak dobře, že si ji nechali i přes celý školní rok. Vypravovala děti do školy, pomáhala jim s úkoly a vozila je po všemožných kroužcích. Nakonec zůstala až do doby, než se rodiče dětí rozvedli a už si ji nemohli dovolit, ale Monet si ihned našla místo u jiné rodiny. Po čase přišla další, jenže pak Monet zjistila, že zaměstnání chůvy pro ni není. Vzdycy si na děti tak zvykla, že jí bylo zatěžko se s nimi rozloučit. Rozhodla se tedy pro práci v maloobchodě.

Začala v přízemí jako pokladní v oddělení klobouků a rukavic. Později potřebovali posilu ve svatebním oddělení. Monet tedy postoupila na páté patro a už tam zůstala. Bylo jí šestadvacet a stala se manažerkou. Pokud si někdo myslel, že je na takovou pozici příliš mladá, neodvážil se to říct nahlas. Monet totiž měla vytríbený vkus a dovedla rozeznat kvalitu. Obojí podědila po matce.

„Chápu, že tě má žádost překvapila,“ ozval se Marcu. „Navrhuju tedy, abychom v konverzaci pokračovali, až tady skončíš. Zajdeme někam na večeri a všechno v klidu probereme.“ Věnoval Monet povzbudivý úsměv. „Jistě na mě budeš mít plno otázek, které tě už teď nejspíš tíží...“

„Žádné otázky nemám,“ přerušila ho Monet. Chtěla si od něj držet odstup. Nebezpečí, že by mohla znovu propadnout jeho kouzlu, bylo veliké. Kdysi jí připadal neodolatelný a velice dobře to věděl. Dokázal si s ní pohrávat jako kočka s myší. Jenže to bylo před osmi lety. Monet si říkala, že nyní je starší, zkušenější a především mnohem rozumnější. Vstala, aby naznačila, že rozhovor je u konce.

„Nemám zájem, Marcu,“ pronesla pevně. „Nemá cenu, abys na mě dál naléhal. Nechci zbytečně marnit tvůj ani můj čas. Zítra brzy ráno musím být zase

v práci a to mě ještě čeká hledání ztracených šatů. Pokud je nenajdu, vtrhne na mě paní Wilkersonová a udělá tu pořádný průvan.“ Znovu se krátce nadechla. „Ráda bych se s tebou rozloučila s tím, že jsem tě ráda viděla, jenže to bych ti lhala, a po tolika letech lež ani jeden z nás nepotřebuje, je to tak?“

„Nikdy by mě nenapadlo, že bys mohla být tak mstivá.“

„Já a mstivá? To se tedy mylíš... Snad si nemyslíš, že se ti musím ve všem podřídit? Dávno jsem svou vlastní paní. Kdysi jsem tě respektovala, ale to je naštěstí už hodně let.“

Marcu se také zvedl. Tyčil se nad ní jako hrozba. „Slíbila jsi mi laskavost, Monet,“ nevzdával se. „Obávám se, že mě nemůžeš odmítnout, dokud mě nevyšlechneš až do konce. A to jsi neudělala. Neznáš detaily. Nevíš nic o výši platu ani benefitech.“

Monet rozhodla rukama. „Práce pod tebou a benefity se zcela vylučují!“

„Byla doba, kdy ti na nás záleželo,“ vydíral ji Marcu. „Tvrdila jsi, že jsme tebe pro rodinu, kterou jsi nikdy neměla.“

„To jsem byla ještě mladá a naivní. Od té doby se hodně změnilo.“

„Stalo se něco, když jsi odletěla z Palerma? Něco, o čem bych měl vědět?“

„Ne, nic.“

„Tak proč mě a mou rodinu tak najednou nenávidíš? Ublížili jsme ti nějak?“

Monet nemohla hned odpovědět. Bublala v ní změť emocí. Srdce se jí svíralo bolestí. Ano, kdysi je měla všechny moc ráda. Dokonce snila o tom, že mezi ně bude patřit. Jenomže se tak nestalo. Nebyla jedna z nich, neměla ani naději, že by k tomu někdy mohlo dojít. V očích ji palčivě zaštípal slzy, v krku ji zaškrábalo. „Bylo od vás hezké, že jste mě tak dlouho